

Καὶ ταῦτα λέγοντες ἤκουσαν φωνὴν ἀνθρώπου ἐρχομένου καὶ τρέχοντος.

— Θὰ εἶναι ὁ πατήρ μου, εἶπεν ἡ Σοφία· εἶναι ἀργά. . . αὐρίον.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Ἰσιδωρον ὅστις τὴν ἐφίλησεν. Ἐπειτα δὲ κλείσας τὸ παράθυρον, ἡτοίμασε τὸ δεῖπνον, καὶ περιετίλυξε τὴν θήκην ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρχε τὸ πρὸς τὸν πατέρα της δῶρον μὲ δροσερὰ ἀνθή.

— Ὁραῖά μου καρυόφυλλα, ἔλεγεν ὁ Ἰσιδωρος ἀναχωρῶν· ὁ ἀνεμος τῆς ἐσπέρας καὶ ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς σὰς εἶναι ἀναγκαῖα· αὐτὰ σὰς ζωογονοῦν καὶ σὰς δροσιζοῦν. Τὴν ἡμέραν ἔχετε ἀνάγκη τοῦ ἡλίου, διότι αὐτὸς σὰς κατασταίνει λαμπρὰ καὶ αὐξάνει τὴν εὐωδίαν σας. . . Μείνατε εἰς τὸ παράθυρον, ὠραῖα μου καρυόφυλλα! Ἐντὸς τοῦ δωματίου θὰ μαρανθῆτε, καὶ μαζὶ μὲ σὰς κ' ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος!

Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν ὁ ἐνωμοτάρχης, καὶ εὗρεν ἐτοίμην τὴν τράπεζαν καὶ καίουσαν τὴν ἐστίαν.

— Εὐγε, κόρη μου, εἶπε χαίρων καὶ ἐξαπλωθείς· ἐμάντευσες, φαίνεται, ὅτι φορῶ ἀπὸ τὴν πείναν.

— Κάθησε λοιπὸν εὐθύς· ὅλα εἶναι ἑτοιμα, ἀς μὴν τ' ἀρήσωμεν νὰ κρυώσουν.

— Βλέπω τετραπῆστρικον τραπεζομάνδουλον· καὶ σήμερον εἶναι Πέμπτη.

— Εἶδα σήμερον τὸ πρῶτον χελιδόνι καὶ ἠθέλησα νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἀνοιξιν· ἡ ἀνοιξίς, παπᾶ μου, εἶναι ἴση μὲ μίαν Κυριακὴν.

— Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω, Σοφία· εἶσαι ὠραία ὡς ἄγγελος, καὶ πνευματώδης ὡς διαβολάκι.

Ἡ εὐθυμία αὐτὴ ἐχαροποιεῖ τὴν Σοφίαν, προτιθεμένην νὰ φανερώσῃ μετὰ μικρὸν τὸ μυστικόν της. Τὸ δεῖπνον ἦτο ἀξιόλογον, καὶ τόσῳ μάλιστα ὥστε ὁ ἐνωμοτάρχης κατέβη εἰς τὸ κατώγειον καὶ ἔλαβε φιάλην παλαιοῦ οἴνου.

— Ἐβαλες, εἶπεν ἐπανελθὼν πρὸς τὴν κόρην του, καθαρὰ τραπεζομάνδουλα διὰ νὰ ἐορτάσῃς τὴν ἀνοιξιν, καὶ ἐγὼ θὰ πῶ εἰς ὑγείαν της.

Ἡ ἀνοιξίς φέρει λευκοῦδια,
τὸ κρασί φέρει τραγούδια.

Ἡ δὲ Σοφία, παρουσιάσασα πρὸς τὸν πατέρα της τὴν θήκην μὲ τὸ δῶρον της, ἀνενθύμισε πρὸς αὐτὸν ὅτι τὴν ἐπιοῦσαν ἦτο ἡ ἐορτὴ του.

— Ἐχεις δίκαιον, κόρη μου· πάντοτε τὴν λησμονῶ· σὺ ὁμῶς, Σοφία μου, τὴν ἐνθυμεῖσαι.

Καὶ καθίσας τὴν Σοφίαν ἐπὶ τῶν γονάτων του ὡς παιδίον, καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν ἠνοιξε τὴν θήκην.

Ὅταν δὲ εἶδε τὸ δῶρον λαμποκοποῦν καὶ κινουργεῖς, ἀνεσκίρτησεν ὅλος ἀπὸ χαρὰν, καὶ κατεφίλει τὴν θυγατέρα του, ὁμνύων ὅτι καὶ στρατάρχην ἂν τὸν κάμουν προτιμᾶ μᾶλλον ν' ἀποποιηθῇ τὸ ἀξίωμα, παρὰ νὰ λυπήσῃ τὴν κόρην του.

Τὴν ὥραν ταύτην ἐνόμισε κατάλληλον ἡ Σοφία διὰ νὰ εἴπῃ ὅτι προητοίμαζεν.

Ἀλλ' ἐνῶ ἤρχισε μὲ περιφράσεις καὶ περιστροφάς, ὡς συμβαίνει εἰς τοιχύτας ὁμιλίας, ἠνοιχθῇ μὲ

πάταγον ἡ θύρα τοῦ καταστήματος, καὶ ἠκούσθησαν φωναὶ καὶ ὕβρεις.

— Τί τρέχει; ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης· ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ χωροφύλακος. . . ὑπάγω νὰ μάθω τί συνέβη.

Εὐκόλῳ νὰ ἐννοήσωμεν πόσον ἀνεπράπησαν τὰ σχέδια τῆς Σοφίας. Ὁ ἀνύψτος χωροφύλαξ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, δὲν ἀργοποροῦσεν ἀκόμη ὀλίγον; νὰ χάσω τοιαύτην εὐκαιρίαν!

Μετὰ τινα λεπτὰ ἐπανῆλθεν ὁ ἐνωμοτάρχης κατηφὴς καὶ συνωφρυνμένος. Διαβολοῖσιδῶρε, ἔκραξε καὶ πάλιν τὰ καμώματά σου! Φαντάσου· ἓνας τῶν δασοφύλακων ἦτον μαζὶ μὲ τὸν χωροφύλακα καὶ κατακυλισθεὶς ἀπὸ τὸν βράχον ἐσύντριψε τὸ ποδάρι του. Ἀφοῦ εὐγάλε τὴν ψυχὴν μας, τώρα θέλει νὰ εὐγάλῃ καὶ τὰ μάτια μας. Πλὴν δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ. Σήμερον τὸν ἀπῆντησα· ἐφαίνετο ὡς κόρη ὁ ὑποκριτής. Μὴ σὲ μέλη ὁμῶς, καὶ θὰ σὲ διορθώσω ἂν δὲν ἀποθάνω.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐφαίνετο ἔξω φρενῶν.

— Ἐάν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Σοφία, ἐμάνθανεν ὁ πατήρ μου ἀπὸ ἐμὲ τὰ διατρέξαντα, θὰ ἐνόεσεν ὅτι τοῦ συμβάντος τοῦ δασοφύλακος δὲν ἦτον αἷτιος ὁ Ἰσιδωρος.

Καὶ μεταβᾶσα εἰς τὸ παράθυρον ἀπέσυρε δακρύουσα τὴν γάστραν τῶν καρυοφύλλων.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— 000 —

Πρὸ τοῦ τέλους τοῦ προσεχοῦς ἔτους, θέλομεν ἔχει καὶ μετὰξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἡλεκτρικὸν ὑποβρύχιον τηλέγραφον. Γνωστὸν ὅτι ὑπάρχει σήμερον τοιοῦτος μετὰξὺ τῆς Ἰρλανδίας καὶ τῆς κατὰ τὴν βόρειον Ἀμερικὴν νῆσον Νέαν-γῆν· ἥδη δὲ πρόκειται νὰ παραταθῇ ὁ ἀγωγὸς μέχρι Νεοσκόττίας. Ἐπὶ τούτῳ συνεκροτήθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἐταιρεία 35 ἐκτομμυρίων φράγκων κεφάλαιον ἔχουσα, ἥς ἐκάστη μετοχὴ τιμᾶται ἀντὶ 100,000 φράγκων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κεφάλαιον συνεπληρώθη, γίνεται ὅσον οὐπω ἀρχὴ τοῦ ἔργου. Ὁ ἀγωγὸς, ὅστις θέλει βυθισθῇ περὶ Ἰούνιον ἢ Ἰούλιον, συντίθεται πρῶτον μὲν ἐξ ἐπτὰ ἐλασμάτων λευκοσιδήρου κακαλυμμένων τρεῖς ὑπὸ γούτα-πέρας, περιτετυλιγμένης καὶ ταύτης ὑπὸ καννάβειος πεπισσωμένης· ἔπειτα δὲ περικαλύπτεται ὑπὸ ἐτέρων 126 ἐλασμάτων σιδηρῶν. Ἐκαστον δὲ ἔλασμα, ὡς καὶ ἕκαστος σωλὴν ἔχει μῆκος τριακοσίων χιλιάδων περίπου μιλίων.

— 000 —